Rövarekulan.

Några barndomsminnen.

Intill vägen mellan Löberöd och Hurva ligger Mariannelunds gård, som genom en åker är skild från den skog, som fått namnet Rövarekulan. Den var min barndoms paradis. Inte visste jag, varför den kallades Rövarekulan, då det varken fanns några rövare eller någon kula där, men jag funderade inte mycket över den saken. En gång frågade jag Jöns i stallet, som var äldst i gården, om han hade sett någon rövare i skogen. Han spottade och sade: vi är väl inte hedningar heller. Av någon annan, jag tror det var mor Elna, som kom med hackat ene om lördagarna, fick jag emellertid höra, att skogen en gång varit tillhåll för tolv rövare och att den fått sitt namn efter dem.

Norr om Mariannelunds gård fanns en liten damm, som om vintern var en utmärkt skridskobana, en björkdunge, där det fanns bra gömställen, och ett statarehus, där det alltid fanns många trevliga lekkamrater. Där ledde en avtagsväg in i den riktiga skogen. Där började det roliga med blåsipporna, som kom tidigast på våren. Marken sluttade mot söder, och jag och mina syskon, som kände till platsen, hade länge letat bland vissna blad efter de små blå knopparna. Sedan kom vitsipporna och all annan vårens härlighet. Jag minns röda och vita Corydalis i skogen och Petasites, som växte nära källan. Vitsipporna var som den vackraste matta, som sträckte sig ända fram till domarringen. Far sade, att de stora stenarna kallades så. Men Jöns menade, att det bara var vanliga stenar, fastän litet större, så att nog hade de som suttit där varit större än han.

Rövarekulan var egentligen en dalsänka, där en å flöt fram, som om våren, när alla roliga porlande små bäckar nådde den, blev så bred och stor, att vi kallade den för Donau. Under torra somrar var den så uttorkad, att vi lekte under brovalven, där det fanns så många trevliga saker, både grodor, döda små fiskar, vackra snäckor och stenar, som liknade diamanter. Om våren, när vattnet stod högt, brukade vi barn ligga på magen på stranden och se ner i det klara vattnet, där man kunde upptäcka många märkvärdigheter på bottnen. Det var också roligt att höra suset i säven och fundera över vilka visor den sjöng.

Bron och hyddan var Rövarekulans sevärdheter. Bron var murad i tre mäktiga valv och ganska lång, från den ena sluttningen till den andra. Över den gick vägen som ledde till Orup. Jag minns ännu, hur far varje dag brukade rida över den till sina lektioner på Orups lantbruksskola. Hyddan var liten men hade på ena sidan en veranda, där man kunde klättra över räcket. Den hade också en spis som man kunde elda i; där kokte mor kaffe ibland, när vi var där med främmande. Aldrig senare har jag sett en sådan rikedom på liljekonvaljer som det fanns på sluttningarna vid hyddan. Där kunde man plocka famnen full; när vi kom hem, räckte inga vaser, utan mors soppskål fick anlitas. Ibland gick vi till bäcken och letade upp skiffertavlor att rita på eller mindre stycken att kasta smörgås med i bäcken. Eller också betraktade vi alla lustiga inskrifter och bilder, som fanns på hyddans väggar.

För oss var Rövarekulan en skog utan slut. Men Jöns påstod, att den slutade vid Pinedalen och Gudmundtorp.

Elisabeth Hjelmqvist.

Stanna vid en FORD

när Ni går i köpefunderingar.
Vi ha alltid just den bil
som passar Eder och Edert behov.

BIL & TRAKTOR I HÖRBY AB.

TELEFON 424 & 426